

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 84. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639967138288/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

Den Tiid havde vi næsten aldrig Skibe i Søen, men vore
15 *Søe Officiere* gik paa nogle Aar i fremmed Tieneste og Blev
agtede for duelige efter De Vidnesbyrd de Bekom der. Hollæn-
derne havde Krig den Tiid, og altsaa Begierede *Lieutenant Rams-*
hart i Foraaret 1748 to Aars Tilladelse at gaae i Hollansk
Tieneste. Endskiønt vi virkelig elskede hinanden, saa var
20 der dog aldrig talt et Ord imellem Os, som ikke kunde henty-
des og Bestaae med et ømt Venskab, men da han havde faaet sin
Begierte Tilladelse Begyudte han at tale [tale] tydeligere og
forlangte Løfte af mig, men dette vilde jeg hverken give ham
eller tage af ham; jeg tilstod ham at jeg foredrog ham alle de
25 jeg kiendte, at jeg *var* overtydet om, at han elskede mig meere
end noget andet Fruentimmer og saa længe vi gjorde det, vilde
vi Bestandig tænke, som nu, og følgelig var alle Løfter u-
nødvendige, siden Tilbøieligheden og ikke Løftet maatte
Binde Os til hinanden. Det saae tillige meget vidtløftig
30 ud, med en Forbindelse imellem Os; thi saa kier, som jeg
havde ham, saa fik han mig dog aldrig til at ægte ham som
Lieutenant; jeg vilde gjerne tilstaae ham, at man til Nød og
Neppe kunde Leve men i saa fald maatte han frasige sig
alle muelige Fornøyer, og skye alle Sælskaber. Dette var
35 et Offer, som jeg med den inderligste Glæde og Taknemmelighed
vilde tage imod af min Mands Kierlighed, men Nødvendigheden
maatte ikke aftvinge ham det; jeg kiendte det menneskelige
Hierte, de Ting, som de agtede meget Lidet, naar de kunde faae
dem, bleve vigtige naar Mucligheden var Borte; desforuden
40 havde jeg kiendt mange, som havde opfyldt Løftet fordi de troede, at
Æren forbandt dem til at opfylde hvad de havde lovet, endskiønt
Attraaen og Lysten dertil var Borte, og denne Ubehagelighed
bør Vi skaane hinanden for. Da han altsaa ikke faae det, saa
Bad han mig at vexle Breve med ham, dette lovede jeg ham, men

45 paa Vilkor at han skulde sende sit første Brev til min Fader,
Besvarede han det, saa skulde jeg, som stedse gjorde *Comoluten*
om hans Breve og forscylede dem, let finde Leylighed at skrive
17 nogle Linier deri, men svarede han ikke, saa skulde han faae Brev
fra mig igiennem hans Søster. Han skrev ogsaa til min Fader,
men da han ikke svarede, saa skrev jeg, og lagde Brevet aabent
i hans System; men da han den meeste Tiid var i Søen, var der
5 kun liden leylighed til *Correspondance*.
Af alle muelige Forlystelser var *Theatret* den eeneste der
havde Tillokkelser for mig. I Aaret 1750 kom de Franske Skuespill
paa *Charlottenborg*, og da jeg altsaa fik frie *Entre* der, saa vognede
min Lyst til at Lære det Franske Sprog paa nye, og haabede tillige
10 ved at have Stykket for mig at Lære *pronunciationen* af *Acteurenes*.
Jeg tog altsaa min Tilflugt til min gamle Ven *Miles* fik en *Gram-*
maire og en *Dictionnaire* tillige med et par Historie Bøger af
ham. Nu gialt det allene om at faae Tiid til at Benytte mig
af dem og dertil maatte jeg bruge Natten, men jeg havde
15 ingen Lys. Jeg maatte altsaa bequemme mig til at stiele, og mit
Tyverie Bestod deri, at jeg fik hver Dag puttet tre til fiire Stykker
Brænde i min Seng, og naar mine Forældre havde lagt sig, stod
jeg op, gjorde Jld i Ovn, og ved den Jld lærte mine franske
Gloser og *Verba*. Hvor møysommeligt et Arbeyde det var, at Lære
20 et Sprog uden mindste Menneskelig Hielp og Anvisning Begri-
ber De selv; Da jeg Begyndte at Læse maatte jeg i det mindste
ved hver linie slaae fiire Gange efter og i en Periode over tie
Gange, men naar jeg ga til Slutningen fik Meeningen ud
af det saa holdt jeg min Møye rigelig Belønnet. Det varede næ-
25 sten et Aar inden jeg kunde forstaae hvad jeg læste, men da jeg
var kommen saa vidt er den, der har erobret et Rige ikke gladere
end jeg; og dog steg min Glæde ved en anden leylighed endnu høyere.
Felix Osten, som var en lærdere Mand end som Soldat, endskiønt